

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a patra)

6 septembrie 2013*

„Politica externă și de securitate comună — Măsuri restrictive luate împotriva Iranului în scopul de a împiedica proliferarea nucleară — Înghețarea fondurilor — Obligația de motivare — Dreptul la apărare — Dreptul la o protecție jurisdicțională efectivă”

În cauza T-24/11,

Bank Refah Kargaran, cu sediul în Teheran (Iran), reprezentată de J.-M. Thouvenin, avocat,

reclamantă,

împotriva

Consiliului Uniunii Europene, reprezentat de M. Bishop și de R. Liudvinaviciute-Cordeiro, în calitate de agenți,

pârât,

susținut de

Comisia Europeană, reprezentată inițial de F. Erlbacher și de M. Konstantinidis și ulterior de A. Bordes și de M. Konstantinidis, în calitate de agenți,

intervenientă,

având ca obiect, în primul rând, o cerere prin care să se declare inaplicabilitatea în privința reclamantei a Deciziei 2010/413/PESC a Consiliului din 26 iulie 2010 privind adoptarea de măsuri restrictive împotriva Iranului și de abrogare a Poziției comune 2007/140/PESC (JO L 195, p. 39, rectificare în JO L 197, 29.7.2010, p. 19), în al doilea rând, o cerere de anulare a Regulamentului (UE) nr. 961/2010 al Consiliului din 25 octombrie 2010 privind măsuri restrictive împotriva Iranului și de abrogare a Regulamentului nr. 423/2007 (JO L 281, p. 1), a Regulamentului (UE) nr. 267/2012 al Consiliului din 23 martie 2012 privind măsuri restrictive împotriva Iranului și de abrogare a Regulamentului nr. 961/2010 (JO L 88, p. 1, rectificare în JO L 332, 4.12.2012, p. 31) și a Regulamentului (UE) nr. 1263/2012 al Consiliului din 21 decembrie 2012 de modificare a Regulamentului nr. 267/2012 (JO L 356, p. 34), precum și a tuturor regulamentelor viitoare care ar completa sau ar modifica regulamentele menționate, până la pronunțarea hotărârii prin care se finalizează judecata, în măsura în care aceste acte o privesc pe reclamantă, în al treilea rând, o cerere de anulare a Deciziei 2010/644/PESC a Consiliului din 25 octombrie 2010 de modificare a Deciziei 2010/413 (JO L 281, p. 81), a Deciziei 2011/783/PESC a Consiliului din 1 decembrie 2011 de modificare a Deciziei 2010/413 (JO L 319, p. 71), a Regulamentului de punere în aplicare (UE) nr. 1245/2011 al Consiliului din 1 decembrie 2011 de punere în aplicare a Regulamentului nr. 961/2010 (JO L 319, p. 11) și a Deciziei 2012/829/PESC a Consiliului din 21 decembrie 2012 de modificare a Deciziei 2010/413

* Limba de procedură: franceza.

(JO L 356, p. 71), precum și a tuturor actelor viitoare care ar completa sau ar înlocui actele menționate, până la pronunțarea hotărârii prin care se finalizează judecata, în măsura în care aceste acte o privesc pe reclamantă și, în al patrulea rând, o cerere de anulare a deciziilor cuprinse în scrisorile din 28 octombrie 2010 și din 5 decembrie 2011,

TRIBUNALUL (Camera a patra),

compus din doamnele I. Pelikánová (raportor), președinte, și K. Jürimäe și domnul M. van der Woude, judecători,

grefier: doamna C. Kristensen, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 12 martie 2013,

pronunță prezenta

Hotărâre

Istoricul cauzei

- 1 Reclamanta, Bank Refah Kargaran, este o bancă iraniană.
- 2 Prezenta cauză se înscrie în cadrul măsurilor restrictive instituite pentru a face presiuni asupra Iranului în scopul ca aceasta din urmă să înceteze activitățile nucleare care prezintă un risc de proliferare și dezvoltare a vectorilor de transport de arme nucleare (denumite în continuare, „proliferarea nucleară”).
- 3 La 26 iulie 2010, reclamanta a fost înscrisă pe lista entităților implicate în proliferarea nucleară care figurează în anexa II la Decizia 2010/413/PESC a Consiliului din 26 iulie 2010 privind adoptarea de măsuri restrictive împotriva Iranului și de abrogare a Poziției comune 2007/140/PESC (JO L 195, p. 39, rectificare în JO L 197, 29.7.2010, p. 19).
- 4 În consecință, reclamanta a fost înscrisă pe lista care figurează în anexa V la Regulamentul (CE) nr. 423/2007 al Consiliului din 19 aprilie 2007 privind măsuri restrictive împotriva Iranului (JO L 103, p. 1, rectificare în JO L 180, 10.7.2007, p. 45) prin intermediul Regulamentului de punere în aplicare (UE) nr. 668/2010 al Consiliului din 26 iulie 2010 de punere în aplicare a articolului 7 alineatul (2) din Regulamentul nr. 423/2007 (JO L 195, p. 25). Această înscriere a avut drept consecință înghețarea fondurilor și a resurselor economice ale reclamantei.
- 5 În Decizia 2010/413, Consiliul Uniunii Europene a reținut cu privire la reclamantă următoarele motive:
„[Reclamanta] a preluat operațiuni în curs ale Bank Melli în urma sancțiunilor impuse acesteia de către Uniunea Europeană.”
- 6 În Regulamentul de punere în aplicare nr. 668/2010, în privința reclamantei s-a reținut următoarea motivare:
„[Reclamanta] a preluat operațiunile în curs ale Bank Melli, în urma sancțiunilor impuse acesteia de către Uniunea Europeană.”

- 7 Prin scrisoarea din 27 iulie 2010, Consiliul a informat reclamanta cu privire la includerea sa pe lista care figurează în anexa II la Decizia 2010/413 și pe lista care figurează în anexa V la Regulamentul nr. 423/2007.
- 8 Prin scrisoarea din 8 septembrie 2010, reclamanta a solicitat Consiliului să revină asupra deciziei de a o include pe lista care figurează în anexa II la Decizia 2010/413 și pe lista care figurează în anexa V la Regulamentul nr. 423/2007.
- 9 Înscrierea reclamantei în anexa II la Decizia 2010/413 a fost menținută prin Decizia 2010/644/PESC a Consiliului din 25 octombrie 2010 de modificare a Deciziei 2010/413 (JO L 281, p. 81).
- 10 Întrucât Regulamentul nr. 423/2007 a fost abrogat prin Regulamentul (UE) nr. 961/2010 al Consiliului din 25 octombrie 2010 privind măsuri restrictive împotriva Iranului (JO L 281, p. 1), numele reclamantei a fost inclus de Consiliu în anexa VIII la acest din urmă regulament. În consecință, fondurile și resursele economice ale reclamantei au fost înghețate în temeiul articolului 16 alineatul (2) din regulamentul menționat.
- 11 Motivele reținute în Regulamentul nr. 961/2010 sunt aceleași precum cele reținute în Decizia 2010/413.
- 12 Prin scrisoarea din 28 octombrie 2010, Consiliul a răspuns la scrisoarea reclamantei din 8 septembrie 2010 arătând că, după reexaminare, a respins solicitarea acesteia privind eliminarea numelui său de pe lista care figurează în anexa II la Decizia 2010/413 și de pe lista care figurează în anexa VIII la Regulamentul nr. 961/2010. Consiliul a precizat în această privință că, întrucât dosarul nu conținea elemente noi care să justifice o schimbare a poziției sale, reclamantei trebuiau să i se aplice în continuare măsurile restrictive prevăzute de textele menționate.
- 13 Prin scrisoarea din 12 ianuarie 2011, reclamanta a solicitat Consiliului să îi comunice elementele pe care acesta se întemeiează pentru a adopta măsurile restrictive în privința sa.
- 14 Prin scrisoarea din 22 februarie 2011, formulată drept răspuns la această solicitare, Consiliul a comunicat reclamantei copia unei propuneri de adoptare a unor măsuri restrictive prezentată de un stat membru.
- 15 La 29 iulie 2011, reclamanta a trimis Consiliului o nouă cerere prin care a solicitat eliminarea numelui său de pe lista care figurează în anexa II la Decizia 2010/413 și de pe lista care figurează în anexa VIII la Regulamentul nr. 961/2010. Ea a invocat, în această privință, faptul că elementele comunicate la 22 februarie 2011 erau insuficient detaliate.
- 16 Înscrierea reclamantei în anexa II la Decizia 2010/413 și în anexa VIII la Regulamentul nr. 961/2010 nu a fost afectată de intrarea în vigoare a Deciziei 2011/783/PESC a Consiliului din 1 decembrie 2011 de modificare a Deciziei 2010/413 (JO L 319, p. 71) și a Regulamentului de punere în aplicare (UE) nr. 1245/2011 al Consiliului din 1 decembrie 2011 de punere în aplicare a Regulamentului nr. 961/2010 (JO L 319, p. 11).
- 17 Prin scrisoarea din 5 decembrie 2011, Consiliul a informat reclamanta cu privire la menținerea numelui său pe lista din anexa II la Decizia 2010/413 și pe lista din anexa VIII la Regulamentul nr. 961/2010. Acesta a precizat că, în lipsa unor elemente noi, motivele expuse în textele menționate continuau să rămână justificate.
- 18 Prin scrisoarea din 13 ianuarie 2012, reclamanta și-a prezentat din nou observațiile și a solicitat comunicarea tuturor elementelor pe care Consiliul s-a întemeiat la momentul adoptării Deciziei 2011/783 și a Regulamentului de punere în aplicare nr. 1245/2011.

- 19 Consiliul a răspuns la solicitarea reclamantei prin scrisoarea din 21 februarie 2012, la care au fost anexate trei documente.
- 20 Întrucât Regulamentul nr. 961/2010 a fost abrogat prin Regulamentul (UE) nr. 267/2012 al Consiliului din 23 martie 2012 privind măsuri restrictive împotriva Iranului (JO L 88, p. 1, rectificare în JO L 332, 4.12.2012, p. 31), numele reclamantei a fost inclus de Consiliu în anexa IX la acest din urmă regulament. Motivele reținute sunt aceleași precum cele reținute în Decizia 2010/413. În consecință, fondurile și resursele economice ale reclamantei sunt înghețate în temeiul articolului 23 alineatul (2) din regulamentul menționat.
- 21 Înscriserea reclamantei în anexa II la Decizia 2010/413 și în anexa IX la Regulamentul nr. 267/2012 nu a fost afectată de intrarea în vigoare a Deciziei 2012/829/PESC a Consiliului din 21 decembrie 2012 de modificare a Deciziei 2010/413 (JO L 356, p. 71) și a Regulamentului (UE) nr. 1263/2012 de modificare a Regulamentului nr. 267/2012 (JO L 356, p. 34).

Procedura și concluziile părților

- 22 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 19 ianuarie 2011, reclamanta a introdus prezenta acțiune.
- 23 Prin actul depus la grefa Tribunalului la 3 mai 2011, Comisia Europeană a formulat o cerere de intervenție în prezenta procedură în susținerea Consiliului. Prin Ordonanța din 8 iulie 2011, președintele Camerei a patra a Tribunalului a admis această intervenție.
- 24 Prin actul depus la grefa Tribunalului la 16 februarie 2012, reclamanta și-a adaptat concluziile și a completat argumentația sa, în urma adoptării Deciziei 2011/783 și a Regulamentului de punere în aplicare nr. 1245/2011.
- 25 Prin actul depus la grefa Tribunalului la 31 mai 2012, reclamanta și-a adaptat concluziile și a completat argumentația sa, în urma adoptării Regulamentului nr. 267/2012.
- 26 Prin Ordonanța președintelui Camerei a patra a Tribunalului din 26 februarie 2013, după ascultarea părților, prezenta cauză și cauzele T-4/11 și T-5/11, Export Development Bank of Iran/Consiliul, au fost conexe pentru buna desfășurare a procedurii orale, conform articolului 50 din Regulamentul de procedură.
- 27 Pledoariile părților și răspunsurile acestora la întrebările adresate de Tribunal au fost ascultate în ședința din 12 martie 2013.
- 28 În ședință, reclamanta și-a adaptat concluziile și a completat argumentația sa, în urma adoptării Deciziei 2012/829 și a Regulamentului nr. 1263/2012.
- 29 Reclamanta solicită Tribunalului:
- declararea faptului că Decizia 2010/413 nu îi este aplicabilă;
 - anularea Regulamentului nr. 961/2010, a Regulamentului nr. 267/2012 și a Regulamentului nr. 1263/2012, precum și a tuturor regulamentelor viitoare care ar completa sau ar modifica aceste regulamente, până la pronunțarea hotărârii prin care se finalizează judecata, în măsura în care aceste acte o privesc;

- anularea articolului 16 alineatul (2) literele (a) și (b) din Regulamentul nr. 961/2010 și a articolului 23 alineatul (2) literele (a) și (b) și alineatul (4) din Regulamentul nr. 267/2012 în măsura în care aceste dispoziții o privesc;
 - anularea Deciziei 2010/644, a Deciziei 2011/783, a Regulamentului de punere în aplicare nr. 1245/2011, a anexei IX la Regulamentul nr. 267/2012, precum și a Deciziei 2012/829 și a tuturor actelor viitoare care ar completa sau ar înlocui aceste acte, până la pronunțarea hotărârii prin care se finalizează judecata, în măsura în care actele menționate o privesc;
 - anularea deciziilor cuprinse în scrisorile din 28 octombrie 2010 și din 5 decembrie 2011;
 - obligarea Consiliului la plata cheltuielilor de judecată.
- 30 Consiliul, susținut de Comisie, solicită Tribunalului:
- respingerea acțiunii;
 - obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată.

În drept

Cu privire la admisibilitate

Cu privire la admisibilitatea cererii de anulare a actelor viitoare

- 31 În ceea ce privește cererea reclamantei, formulată în ședință, de a anula orice act viitor care ar completa sau care ar înlocui actele atacate, trebuie amintit că Tribunalul poate fi sesizat în mod legal numai cu o cerere având drept obiect anularea unui act existent și cauzator de prejudiciu. Deși reclamanta poate, așadar, avea dreptul, în anumite condiții (a se vedea punctul 49 de mai jos), să își reformuleze concluziile astfel încât acestea să vizeze anularea actelor care au înlocuit, în cursul procedurii, actele atacate inițial, această soluție nu poate permite controlul speculativ al legalității unor acte ipotetice neadoptate încă (Ordonanța Tribunalului din 18 septembrie 1996, Langdon/Comisia, T-22/96, Rec., p. II-1009, punctul 16, și Hotărârea Tribunalului din 12 decembrie 2006, Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran/Consiliul, T-228/02, Rec., p. II-4665, punctul 32).
- 32 În consecință, trebuie respinse ca fiind inadmisibile concluziile privind anularea oricărui act viitor care ar completa sau care ar înlocui actele atacate în cadrul prezentei acțiuni.

Cu privire la admisibilitatea celui de al doilea și a celui de al treilea capăt de cerere formulate de reclamantă

- 33 Prin intermediul celui de al doilea și al celui de al treilea capăt de cerere, reclamanta solicită Tribunalului, pe de o parte, anularea Regulamentului nr. 961/2010, a Regulamentului nr. 267/2012 și a Regulamentului nr. 1263/2012 și, pe de altă parte, anularea articolului 16 alineatul (2) literele (a) și (b) din Regulamentul nr. 961/2010 și a articolului 23 alineatul (2) literele (a) și (b) și alineatul (4) din Regulamentul nr. 267/2012 în măsura în care aceste acte și dispoziții o privesc.
- 34 Conform articolului 263 al patrulea paragraf TFUE, orice persoană fizică sau juridică poate formula, în condițiile prevăzute la primul și la al doilea paragraf, o acțiune împotriva actelor al căror destinatar este sau care o privesc direct și individual, precum și împotriva actelor normative care o privesc direct și care nu presupun măsuri de executare.

- 35 Or, în primul rând, în ceea ce privește cererea de anulare a Regulamentului nr. 961/2010 și a Regulamentului nr. 267/2012 în măsura în care o privesc pe reclamantă, rezultă din jurisprudență că aceste regulamente se aseamănă, în același timp, atât cu actele cu caracter general, în măsura în care interzic unei categorii de destinatari determinați în mod general și abstract, printre altele, să pună fonduri și resurse economice la dispoziția persoanelor și a entităților ale căror nume figurează pe listele cuprinse în anexele la acestea, cât și cu o serie de decizii individuale cu privire la persoanele și la entitățile respective (a se vedea în acest sens Hotărârea Curții din 3 septembrie 2008, Kadi și Al Barakaat International Foundation/Consiliul și Comisia, C-402/05 P și C-415/05 P, Rep., p. I-6351, punctele 241-244). În plus, trebuie amintit că, în ceea ce privește actele adoptate în temeiul dispozițiilor referitoare la politica externă și de securitate comună, precum Regulamentul nr. 961/2010 și Regulamentul nr. 267/2012, natura individuală a acestor acte este cea care permite, potrivit articolului 275 al doilea paragraf TFUE și articolului 263 al patrulea paragraf TFUE, accesul la instanța Uniunii.
- 36 În consecință, reclamanta, al cărei nume figurează în anexa VIII la Regulamentul nr. 961/2010 și în anexa IX la Regulamentul nr. 267/2012, poate solicita anularea acestor două regulamente în măsura în care o privesc.
- 37 În al doilea rând, în ceea ce privește cererea de anulare a articolului 16 alineatul (2) literele (a) și (b) din Regulamentul nr. 961/2010 și a articolului 23 alineatul (2) literele (a) și (b) și alineatul (4) din Regulamentul nr. 267/2012 în măsura în care aceste dispoziții o privesc pe reclamantă, trebuie constatat, mai întâi, că aceasta nu poate fi interpretată drept o excepție de nelegalitate a dispozițiilor menționate, întrucât reclamanta nu se limitează să invoce nelegalitatea acestora, ci solicită expres anularea lor.
- 38 În continuare, cu privire tot la aceeași cerere, trebuie arătat că niciuna dintre cele trei ipoteze avute în vedere la articolul 263 al patrulea paragraf TFUE, astfel cum sunt preluate la punctul 34 de mai sus, nu se regăsește în prezenta cauză.
- 39 În primul rând, reclamanta nu este destinatarul dispozițiilor menționate.
- 40 În al doilea rând, reclamanta este, desigur, vizată în mod direct și individual de regulamentele în cauză, întrucât numele său este indicat în mod specific în anexele la acestea care preiau numele persoanelor și ale entităților vizate de măsurile restrictive. Această considerație nu este însă valabilă pentru dispozițiile a căror anulare este solicitată în mod specific de reclamantă, care se aplică unei categorii de subiecți, avută în vedere în mod general și abstract, și anume fie categoriile de persoane și de entități definite la articolul 16 alineatul (2) din Regulamentul nr. 961/2010 și la articolul 23 alineatele (2) și (4) din Regulamentul nr. 267/2012, fie toții actorii economici care pot avea relații comerciale cu entitățile menționate sau cu Iranul. În consecință, dispozițiile menționate prezintă un caracter general față de reclamantă.
- 41 În al treilea rând, fără a fi necesar să se stabilească dacă dispozițiile menționate reprezintă acte normative, în sensul articolului 263 al patrulea paragraf TFUE, trebuie constatat că acestea presupun măsuri de executare. Astfel, pentru ca măsurile restrictive care sunt prevăzute în actele menționate să fie aplicabile unor particulari determinați, numele acestora din urmă trebuie să fie înscris sau menținut pe listele care figurează în anexa la regulamentele indicate, astfel cum rezultă din articolul 36 alineatul (2) din Regulamentul nr. 961/2010, în ceea ce privește restricțiile prevăzute la articolul 16 alineatul (2) din același regulament, și din articolul 46 alineatul (2) din Regulamentul nr. 267/2012, în ceea ce privește restricțiile prevăzute la articolul 23 alineatul (2) din același regulament. În prezenta cauză, astfel de măsuri de executare au fost adoptate în privința reclamantei sub forma diferitor acte prin care numele acesteia a fost înscris sau menținut, după reexaminare, pe listele care figurează în anexa VIII la Regulamentul nr. 961/2010 și, respectiv, în anexa IX la Regulamentul nr. 267/2012.

- 42 În consecință, reclamanta nu poate solicita anularea articolului 16 alineatul (2) literele (a) și (b) din Regulamentul nr. 961/2010 și a articolului 23 alineatele (2) și (4) din Regulamentul nr. 267/2012.
- 43 Aceste constatări nu sunt repuse în discuție de faptul că reclamanta a precizat că nu atacă dispozițiile în cauză decât în măsura în care acestea o privesc. Astfel, împrejurarea că dispozițiile citate au fost aplicate reclamantei nu modifică natura lor juridică de act cu aplicabilitate generală.
- 44 În al treilea rând, cu privire la Regulamentul nr. 1263/2012, trebuie arătat că acesta introduce în Regulamentul nr. 267/2012 măsuri restrictive suplimentare împotriva Iranului, fără însă să modifice anexa IX la acesta din urmă și fără ca anexa menționată să fi fost reexaminată de Consiliu. Deși aceste măsuri suplimentare pot majora gradul de afectare a reclamantei ca urmare a înscrierii sale pe listele privind persoane și entități care fac obiectul unor măsuri restrictive, ele prezintă totuși un caracter general, la fel ca articolul 16 alineatul (2) literele (a) și (b) din Regulamentul nr. 961/2010 și articolul 23 alineatul (2) literele (a) și (b) și alineatul (4) din Regulamentul nr. 267/2012. În consecință, reclamanta nu poate solicita nici anularea Regulamentului nr. 1263/2012.
- 45 Rezultă că al treilea capăt de cerere prezentat de reclamantă, precum și al doilea capăt de cerere trebuie respinse drept inadmisibile în măsura în care vizează Regulamentul nr. 1263/2012.

Cu privire la adaptarea capetelor de cerere formulate de reclamantă

- 46 Astfel cum reiese din cuprinsul punctelor 9, 10 și 20 de mai sus, de la depunerea cererii introductive, lista din anexa II la Decizia 2010/413 a fost înlocuită cu o nouă listă, aprobată prin Decizia 2010/644, iar Regulamentul nr. 423/2007, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul de punere în aplicare nr. 668/2010, a fost abrogat și înlocuit prin Regulamentul nr. 961/2010, care la rândul său a fost abrogat și înlocuit prin Regulamentul nr. 267/2012. În plus, în considerentele Deciziei 2011/783 și ale Regulamentului de punere în aplicare nr. 1245/2011, Consiliul a constatat în mod expres că a efectuat o reexaminare completă a listei din anexa II la Decizia 2010/413 și a listei din anexa VIII la Regulamentul nr. 961/2010 și că a ajuns la concluzia că persoanele, entitățile și organismele enumerate în acestea, printre care reclamanta, trebuiau să facă în continuare obiectul unor măsuri restrictive. Reclamanta și-a adaptat concluziile inițiale astfel încât cererea sa de anulare se referă, pe lângă Decizia 2010/644, la Decizia 2011/783, la Regulamentul de punere în aplicare nr. 1245/2011, la anexa IX la Regulamentul nr. 267/2012 și la Decizia 2012/829. Consiliul și Comisia nu au formulat obiecții decât cu privire la adaptarea care privește ultimul din aceste acte.
- 47 În această privință, trebuie amintit că, atunci când o decizie sau un regulament care privește în mod direct și individual un particular este înlocuit în cursul procedurii printr-un act având același obiect, acesta trebuie considerat un element nou, care permite reclamantului să își adapteze concluziile și motivele. Astfel, obligarea reclamantului să introducă o nouă acțiune ar fi contrară principiului bunei administrări a justiției și cerinței de economie a procedurii. În plus, ar fi nedrept ca, pentru a contracara criticile cuprinse într-o cerere prezentată instanței Uniunii împotriva unui act, instituția în cauză să poată adapta actul atacat sau să îl înlocuiască cu altul și să se prevealeze, în cursul procedurii, de această modificare sau de această înlocuire pentru a priva cealaltă parte de posibilitatea de a-și extinde concluziile și motivele inițiale la actul ulterior sau de a prezenta concluzii și motive suplimentare împotriva acestuia (a se vedea prin analogie Hotărârea Tribunalului din 23 octombrie 2008, *People's Mojahedin Organization of Iran/Consiliul*, T-256/07, Rep., p. II-3019, punctul 46 și jurisprudența citată).
- 48 Aceeași concluzie se aplică în ceea ce privește actele, precum Decizia 2011/783 și Regulamentul de punere în aplicare nr. 1245/2011, prin care se constată că o decizie sau un regulament trebuie să continue să privească direct și individual anumiți particulari, în urma unei proceduri de reexaminare care este impusă în mod expres chiar de această decizie sau de acest regulament.

- 49 Prin urmare, în speță, trebuie să se considere că reclamanta poate să solicite de asemenea anularea Deciziei 2011/783 și a Regulamentului de punere în aplicare nr. 1245/2011, prin care numele acesteia este înscris și menținut pe listele persoanelor care fac obiectul măsurilor de înghețare a fondurilor, astfel cum sunt anexate acestea la Regulamentul nr. 961/2010, precum și a anexei IX la Regulamentul nr. 267/2012 în măsura în care aceste acte o privesc (a se vedea în acest sens și prin analogie Hotărârea People's Mojahedin Organization of Iran/Consiliul, punctul 47 de mai sus, punctul 47).
- 50 În schimb, Decizia 2012/829 nu înlocuiește un act precedent care privește direct și individual reclamanta și nici nu a fost adoptată în urma unei reexaminări complete a listelor privind persoanele care fac obiectul unor măsuri restrictive. Astfel, această decizie nu cuprinde decât dispoziții care privesc instituțiile financiare stabilite pe teritoriul Uniunii, precum și o completare la lista privind persoanele care fac obiectul unor măsuri restrictive, care figurează în anexa II la Decizia 2010/413. În consecință, Decizia 2012/829 nu privește nici direct, nici individual reclamanta, iar aceasta din urmă nu poate, după cum a arătat Consiliul în ședință, să își adapteze concluziile pentru a cere anularea sa.

Cu privire la fond

- 51 Prin intermediul celui de al patrulea capăt de cerere, în măsura în care este admisibil (a se vedea punctul 32 de mai sus), reclamanta solicită Tribunalului, în esență, să anuleze actele prin care numele său este înscris și menținut pe listele persoanelor care fac obiectul unor măsuri de înghețare a fondurilor. În plus, prin intermediul celui de al doilea capăt de cerere, în măsura în care este admisibil (a se vedea punctele 32 și 44 de mai sus), reclamanta solicită Tribunalului să anuleze Regulamentul nr. 961/2010 și Regulamentul nr. 267/2012 în măsura în care o privesc. Or, rezultă din considerațiile expuse la punctul 35 de mai sus că reclamanta este vizată de aceste acte tocmai pentru că numele său este indicat în mod specific în anexele VIII și IX respective. În aceste împrejurări, trebuie constatat că, în realitate, al doilea capăt de cerere se suprapune cu al patrulea capăt de cerere.
- 52 În sfârșit, prin intermediul celui de al cincilea capăt de cerere formulat de reclamantă se urmărește anularea deciziilor despre care se pretinde că sunt cuprinse în scrisorile din 28 octombrie 2010 și din 5 decembrie 2011. Întrucât acestea sunt cele două scrisori prin care reclamanta a fost informată despre menținerea numelui său pe listele persoanelor care fac obiectul unor măsuri de înghețare a fondurilor, în urma adoptării Deciziei 2010/644 și a Regulamentului nr. 961/2010, precum și a Deciziei 2011/783 și, respectiv, a Regulamentului nr. 1245/2011, și întrucât scrisorile menționate nu au, așadar, un conținut decizional autonom, trebuie constatat că, în realitate, al cincilea capăt de cerere se suprapune cu al patrulea capăt de cerere.
- 53 În acest sens, reclamanta invocă cinci motive, întemeiate, primul, pe încălcarea articolului 215 TFUE, al doilea, pe încălcarea obligației de motivare, a dreptului la apărare și a dreptului la o protecție jurisdicțională efectivă, al treilea, pe erori de drept și de apreciere, al patrulea, pe încălcarea principiului proporționalității și a dreptului la respectarea proprietății și, al cincilea, pe încălcarea principiului egalității de tratament.
- 54 Consiliul și Comisia contestă temeinicia motivelor prezentate de reclamantă. În plus, acestea susțin că, întrucât este o emanație a statului iranian, reclamanta nu poate să invoce măsurile de protecție și garanțiile aferente drepturilor fundamentale.
- 55 Tribunalul consideră că mai întâi trebuie examinat al doilea motiv, întemeiat pe încălcarea obligației de motivare, a dreptului la apărare și a dreptului la o protecție jurisdicțională efectivă. Însă, cu titlu introductiv, trebuie examinat dacă reclamanta poate invoca măsurile de protecție și garanțiile aferente drepturilor fundamentale.

Cu privire la posibilitatea reclamantei de a invoca măsurile de protecție și garanțiile aferente drepturile fundamentale

- 56 Consiliul și Comisia susțin că, având în vedere dreptul Uniunii, persoanele juridice care constituie emanații ale unor state terțe nu pot să invoce măsurile de protecție și garanțiile aferente drepturilor fundamentale. Întrucât, în opinia acestora, reclamanta este o emanație a statului iranian, norma menționată i-ar fi aplicabilă.
- 57 În această privință, trebuie să se observe că nici Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (JO 2010, C 83, p. 389), nici tratatele nu prevăd dispoziții care să excludă persoanele juridice care sunt emanații ale unor state de la beneficiul protecției drepturilor fundamentale. Dimpotrivă, dispozițiile din cartă care sunt relevante în ceea ce privește motivele invocate de reclamantă, în special articolele 17, 41 și 47 din aceasta, garantează drepturile „[o]ricărei persoane”, formulare care include persoane juridice precum reclamanta.
- 58 Consiliul și Comisia invocă totuși, în acest context, articolul 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, semnată la Roma la 4 noiembrie 1950 (denumită în continuare „CEDO”), care nu permite admisibilitatea cererilor formulate în fața Curții Europene a Drepturilor Omului de organizații guvernamentale.
- 59 Or, pe de o parte, articolul 34 din CEDO este o dispoziție de procedură care nu este aplicabilă în procedurile în fața instanței Uniunii. Pe de altă parte, potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, scopul acestei dispoziții este acela de a evita ca un stat parte la CEDO să fie în același timp reclamant și pârât în fața curții menționate (a se vedea în acest sens Curtea Europeană a Drepturilor Omului, Hotărârea *Compagnie de navigation de la République islamique d’Iran împotriva Turciei* din 13 decembrie 2007, *Recueil des arrêts et décisions*, 2007-V, § 81). Acest raționament nu este aplicabil în prezenta cauză.
- 60 Consiliul și Comisia susțin de asemenea că norma pe care o invocă se justifică prin faptul că un stat este garantul respectării drepturilor fundamentale pe teritoriul său, însă nu poate să beneficieze de astfel de drepturi.
- 61 Totuși, chiar presupunând că această justificare se aplică în privința unei situații interne, împrejurarea potrivit căreia un stat este garantul respectării drepturilor fundamentale pe teritoriul propriu este lipsită de relevanță în ceea ce privește întinderea drepturilor de care pot să beneficieze pe teritoriul statelor terțe persoanele juridice care sunt emanații ale aceluiași stat.
- 62 Având în vedere cele de mai sus, trebuie să se considere că dreptul Uniunii nu conține nicio normă care să împiedice persoanele juridice care sunt emanații ale unor state terțe să invoce în beneficiul lor măsurile de protecție și garanțiile aferente drepturilor fundamentale. Prin urmare, aceleași drepturi pot fi invocate de persoanele menționate în fața instanței Uniunii, în măsura în care acestea sunt compatibile cu calitatea lor de persoană juridică.
- 63 În orice caz, Consiliul și Comisia nu au prezentat elemente care să permită stabilirea faptului că reclamanta era în mod efectiv o emanație a statului iranian, și anume o entitate care participa la exercitarea autorității publice sau care administra un serviciu public sub controlul autorităților (a se vedea în acest sens Curtea Europeană a Drepturilor Omului, Hotărârea *Compagnie de navigation de la République islamique d’Iran împotriva Turciei*, punctul 59 de mai sus, § 79).
- 64 În această privință, Consiliul susține că reclamanta este, în fapt, deținută și controlată de statul sau de guvernul iranian, întrucât adunarea sa generală este compusă din diferiți membri ai guvernului iranian. În plus, potrivit Consiliului, reclamanta conduce un serviciu public sub controlul autorităților iraniene,

întrucât aceasta are drept obiectiv promovarea comerțului exterior iranian în cadrul cooperării cu țările în curs de dezvoltare. De asemenea, prestarea de servicii financiare ar fi esențială pentru activitățile economice și pentru societate în general.

65 Or, nici faptul că statul iranian ar deține majoritatea capitalului reclamantei, nici faptul că serviciile bancare prestate de aceasta ar fi necesare pentru funcționarea economiei unui stat nu conferă acestor activități calitatea de serviciu public și nici nu implică faptul că reclamanta ar participa la exercitarea autorității publice.

66 Având în vedere considerațiile de mai sus, trebuie să se concluzioneze că reclamanta poate să invoce în beneficiul său măsurile de protecție și garanțiile aferente drepturilor fundamentale.

Cu privire la al doilea motiv, întemeiat pe încălcarea obligației de motivare, a dreptului la apărare și a dreptului la o protecție jurisdicțională efectivă

67 În această privință, reclamanta susține, în primul rând, că nu a fost ascultată anterior înscrierii sale în anexa VIII la Regulamentul nr. 961/2010, în al doilea rând, că motivarea furnizată este insuficientă și, în al treilea rând, că, în pofida cererilor sale anterioare, nu a obținut acces la dosarul Consiliului decât după expirarea termenului pentru introducerea acțiunii.

68 Cu privire, în special, la motivare, reclamanta susține, în esență, că nu este în măsură să înțeleagă în ce teme a fost înscrisă pe lista privind persoanele care fac obiectul unor măsuri de înghețare a fondurilor, că motivarea insuficientă nu a fost remediată prin documentele care i-au fost comunicate ulterior și că scrisoarea din 5 decembrie 2011 pe care Consiliul i-a adresat-o este una standard.

69 Consiliul, susținut de Comisie, se opune acestor argumente.

70 Trebuie analizată, mai întâi, critica întemeiată pe încălcarea obligației de motivare.

71 Trebuie amintit, în această privință, că obligația de a motiva un act cauzator de prejudiciu, astfel cum este prevăzută la articolul 296 al doilea paragraf TFUE și, mai precis, în speță, la articolul 24 alineatul (3) din Decizia 2010/413, la articolul 15 alineatul (3) din Regulamentul nr. 423/2007, la articolul 36 alineatul (3) din Regulamentul nr. 961/2010 și la articolul 46 alineatul (3) din Regulamentul nr. 267/2012, are ca scop, pe de o parte, să furnizeze persoanei interesate indicații suficiente pentru a ști dacă actul este bine fundamentat sau dacă este, eventual, afectat de un viciu care permite contestarea validității sale în fața instanței Uniunii și, pe de altă parte, să dea posibilitatea acestei din urmă instanțe să își exercite controlul asupra legalității actului respectiv. Obligația de motivare astfel enunțată constituie un principiu esențial al dreptului Uniunii de la care nu se poate deroga decât în considerarea unor motive imperative. Prin urmare, motivarea trebuie, în principiu, să fie comunicată persoanei interesate în același timp cu actul care îi cauzează un prejudiciu, lipsa sa neputând fi remediată prin faptul că persoana interesată ia cunoștință de motivarea actului în cursul procedurii în fața instanței Uniunii (a se vedea în acest sens Hotărârea Tribunalului din 14 octombrie 2009, Bank Melli Iran/Consiliul, T-390/08, Rep., p. II-3967, punctul 80 și jurisprudența citată).

72 Prin urmare, cu excepția situației în care există motive imperative care țin de securitatea Uniunii sau a statelor sale membre ori de modul de desfășurare a relațiilor lor internaționale care să împiedice comunicarea anumitor elemente, Consiliul este obligat să aducă la cunoștința unei entități care face obiectul unor măsuri restrictive motivele specifice și concrete pentru care consideră că era necesară adoptarea acestora. Astfel, Consiliul trebuie să menționeze elementele de fapt și de drept de care depinde justificarea legală a măsurilor în cauză și considerentele care l-au determinat să le adopte (a se vedea în acest sens Hotărârea Bank Melli Iran/Consiliul, punctul 71 de mai sus, punctul 81 și jurisprudența citată).

- 73 Pe de altă parte, motivarea trebuie să fie adaptată naturii actului în cauză și contextului în care a fost adoptat actul. Cerința motivării trebuie apreciată în funcție de împrejurările cauzei, în special de conținutul actului, de natura motivelor invocate și de interesul de a primi explicații propriu destinarului sau altor persoane vizate în mod direct și individual de acest act. Nu este obligatoriu ca motivarea să specifice toate elementele de fapt și de drept pertinente, având în vedere că aprecierea caracterului suficient al unei motivări trebuie efectuată nu numai prin prisma modului de redactare, ci și în raport cu contextul său, precum și cu ansamblul normelor juridice care reglementează materia respectivă. În special, un act cauzator de prejudiciu este suficient motivat atunci când intervine într-un context cunoscut de persoana interesată, care îi permite acesteia să înțeleagă semnificația măsurii adoptate în privința sa (a se vedea Hotărârea Bank Melli Iran/Consiliul, punctul 71 de mai sus, punctul 82 și jurisprudența citată).
- 74 Trebuie arătat de la bun început că, pentru a aprecia respectarea obligației de motivare, este necesar să fie luată în considerare, pe lângă motivele care figurează în actele atacate, și propunerea de adoptare a unor măsuri restrictive comunicată de Consiliu reclamantei.
- 75 Astfel, pe de o parte, reiese din propunerea menționată, astfel cum a fost comunicată reclamantei, că aceasta a fost prezentată delegațiilor statelor membre în contextul adoptării unor măsuri restrictive care o vizează și că, în consecință, propunerea respectivă constituie un element pe care se întemeiază aceste măsuri.
- 76 Pe de altă parte, este adevărat că propunerea menționată a fost comunicată reclamantei atât după adoptarea Deciziei 2010/644 și a Regulamentului nr. 961/2010, cât și după introducerea acțiunii. În consecință, aceasta nu poate completa în mod valabil motivarea Deciziei 2010/644 și a Regulamentului nr. 961/2010. Totuși, propunerea poate fi luată în considerare în cadrul aprecierii legalității actelor ulterioare, și anume a Deciziei 2011/783, a Regulamentului de punere în aplicare nr. 1245/2011 și a Regulamentului nr. 267/2012.
- 77 În privința reclamantei, în actele atacate se menționează un motiv unic, potrivit căruia aceasta a preluat operațiuni în curs ale băncii Melli în urma sancțiunilor impuse acesteia de către Uniunea Europeană.
- 78 Propunerea de adoptare a unor măsuri restrictive, comunicată la 22 februarie 2011, coincide cu motivarea actelor atacate.
- 79 În sfârșit, în scrisoarea din 5 decembrie 2011 adresată reclamantei se precizează doar că, în urma unei reexaminări, Consiliul a decis că reclamanta ar trebui să facă în continuare obiectul măsurilor restrictive prevăzute în cadrul Deciziei 2010/413 și al Regulamentului nr. 961/2010, întrucât dosarul nu cuprindea elemente noi care ar justifica o modificare a poziției sale, motivele de înscriere în anexele la aceste două acte rămânând, așadar, valabile.
- 80 În această privință, trebuie să se constate că motivul unic invocat de Consiliu nu este suficient de precis, întrucât acesta nu specifică ce ar trebui să se înțeleagă prin „preluare” în ceea ce privește operațiunile bancare, nici care operațiuni ale băncii Melli ar fi fost preluate de reclamantă, nici care erau terțele părți care ar fi trebuit în definitiv să obțină un beneficiu din operațiunile în cauză. În plus, scrisoarea din 5 decembrie 2011, adresată reclamantei, nu cuprinde niciun element suplimentar de natură să motiveze măsurile impuse acesteia.
- 81 În ceea ce privește noțiunea „preluare” a unor operațiuni bancare în curs, Consiliul a precizat în ședință, în urma unei întrebări adresate de Tribunal, că această noțiune desemna preluarea unor operațiuni ale băncii Melli blocate ca urmare a măsurilor restrictive, în contextul unor tranzacții complexe care se puteau referi la toate prestațiile furnizate de o bancă în cadrul unor operațiuni de lungă durată, precum acreditivele sau finanțările. Or, trebuie să se constate că aceste precizări sunt la fel de generale precum cele cuprinse în motivul unic și nu furnizează în mod specific nicio clarificare în ceea ce privește natura exactă a serviciilor pe care le-ar fi furnizat reclamanta. Trebuie arătat, în

această privință, că acreditivile sau finanțările nu au fost menționate decât cu titlu de exemplu și că Consiliul nu a identificat nicio operațiune concretă pe care reclamanta ar fi efectuat-o cu titlu de „preluare” de la banca Melli.

- 82 În aceste împrejurări, trebuie să se considere că Consiliul a încălcat obligația de motivare prevăzută la articolul 296 al doilea paragraf TFUE, la articolul 24 alineatul (3) din Decizia 2010/413, la articolul 15 alineatul (3) din Regulamentul nr. 423/2007, la articolul 36 alineatul (3) din Regulamentul nr. 961/2010 și la articolul 46 alineatul (3) din Regulamentul nr. 267/2012, precum și obligația de a-i comunica reclamantei, în calitate sa de entitate interesată, elementele incriminatoare reținute împotriva sa în ceea ce privește motivul stabilit pentru măsurile de înghețare a fondurilor decise în privința sa.
- 83 Rezultă că al doilea motiv trebuie admis în măsura în care acesta este întemeiat pe încălcarea obligației de motivare, constatare care justifică în sine anularea actelor atacate în măsura în care o privesc pe reclamantă.
- 84 Având în vedere toate considerațiile de mai sus, trebuie anulate actele prin care numele reclamantei este înscris și menținut pe listele persoanelor care fac obiectul unor măsuri de înghețare a fondurilor, fără a fi necesar să se examineze celelalte argumente și motive invocate în susținerea celui de al patrulea și a celui de al cincilea capăt de cerere prezentate de reclamantă.
- 85 Întrucât înscrierea reclamantei pe listele anexate la actele atacate este anulată, aceasta nu mai poate fi afectată de Decizia 2010/413. În consecință, nu mai este necesar ca Tribunalul să se pronunțe asupra primului capăt de cerere formulat de reclamantă, preluat la punctul 29 de mai sus, nici să se examineze cauza de inadmisibilitate invocată în privința sa de Consiliu.

Cu privire la efectele în timp ale anulării

- 86 În ceea ce privește efectele în timp ale anulării actelor prin care numele reclamantei a fost înscris și menținut pe listele privind persoanele care fac obiectul unor măsuri de înghețare a fondurilor, mai întâi trebuie arătat că anexa VIII la Regulamentul nr. 961/2010, în special în versiunea sa provenită din Regulamentul de punere în aplicare nr. 1245/2011, nu mai produce efecte juridice după abrogarea acestui din urmă regulament, efectuată prin Regulamentul nr. 267/2012. În consecință, anularea înscrierii reclamantei în anexa VIII la Regulamentul nr. 961/2010, în special în versiunea sa provenită din Regulamentul de punere în aplicare nr. 1245/2011, în măsura în care aceasta privește reclamanta, nu se referă decât la efectele înscrierii respective produse față de reclamantă între intrarea sa în vigoare și abrogarea sa.
- 87 În continuare, în ceea ce privește anexa IX la Regulamentul nr. 267/2012, trebuie amintit că, în temeiul articolului 60 al doilea paragraf din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, prin derogare de la articolul 280 TFUE, deciziile Tribunalului care anulează un regulament intră în vigoare numai după expirarea termenului de recurs menționat la articolul 56 primul paragraf din statutul menționat sau, în cazul în care în acest termen s-a introdus un recurs, după respingerea acestuia. Consiliul dispune, așadar, de un termen de două luni, prelungit cu termenul de zece zile prevăzut pentru considerente de distanță, începând de la notificarea prezentei hotărâri, pentru a remedia încălcarea constatată, adoptând, dacă este cazul, noi măsuri restrictive în privința reclamantei.
- 88 În prezenta cauză, riscul de a aduce o atingere serioasă și ireversibilă eficacității măsurilor restrictive impuse de Regulamentul nr. 267/2012 nu pare suficient de ridicat, având în vedere consecințele importante ale acestor măsuri asupra drepturilor și libertăților reclamantei, pentru a justifica menținerea efectelor regulamentului menționat în ceea ce o privește pe aceasta din urmă pentru o perioadă care să o depășească pe cea prevăzută la articolul 60 al doilea paragraf din Statutul Curții (a se vedea prin analogie Hotărârea Tribunalului din 16 septembrie 2011, Kadio Morokro/Consiliul, T-316/11, nepublicată în Repertoriu, punctul 38).

- 89 În sfârșit, în ceea ce privește efectele în timp ale anulării înscrierii reclamantei în anexa II la Decizia 2010/413, astfel cum rezultă din Decizia 2010/644 și ulterior din Decizia 2011/783, trebuie amintit că, în temeiul articolului 264 al doilea paragraf TFUE, Tribunalul poate indica, în cazul în care consideră că este necesar, care sunt efectele actului anulat care trebuie considerate ca fiind irevocabile.
- 90 În prezenta cauză, existența unei diferențe între data de la care produce efecte anularea înscrierii reclamantei în anexa IX la Regulamentul nr. 267/2012 și anularea înscrierii sale în anexa II la Decizia 2010/413, astfel cum rezultă din Decizia 2010/644 și ulterior din Decizia 2011/783, ar putea determina o atingere gravă adusă securității juridice, întrucât prin actele menționate reclamantei i se aplică măsuri restrictive identice. Prin urmare, efectele anexei II la Decizia 2010/413, astfel cum rezultă din Decizia 2010/644 și ulterior din Decizia 2011/783, trebuie să fie menținute față de reclamantă, până când anularea înscrierii reclamantei în anexa IX la Regulamentul nr. 267/2012 începe să producă efecte (a se vedea prin analogie Hotărârea Kadio Morokro/Consiliul, punctul 88 de mai sus, punctul 39).

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 91 Potrivit articolului 87 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Pe de altă parte, potrivit articolului 87 alineatul (6) din Regulamentul de procedură, cheltuielile de judecată rămân la aprecierea Tribunalului în cazul în care acesta nu se pronunță asupra fondului cauzei. În prezenta cauză, întrucât Consiliul a căzut în pretenții în ceea ce privește cea mai mare parte a capetelor de cerere, se impune obligarea sa la plata cheltuielilor de judecată, conform concluziilor reclamantei.
- 92 Potrivit articolului 87 alineatul (4) primul paragraf din Regulamentul de procedură, instituțiile care intervin în litigiu suportă propriile cheltuieli de judecată. Prin urmare, Comisia suportă propriile cheltuieli de judecată.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a patra)

declară și hotărăște:

1) Anulează, în măsura în care privesc Bank Refah Kargaran:

- **anexa II la Decizia 2010/413/PESC a Consiliului din 26 iulie 2010 privind adoptarea de măsuri restrictive împotriva Iranului și de abrogare a Poziției comune 2007/140/PESC, astfel cum a fost modificată prin Decizia 2010/644/PESC a Consiliului din 25 octombrie 2010 și ulterior prin Decizia 2011/783/PESC a Consiliului din 1 decembrie 2011;**
- **Decizia 2010/644;**
- **anexa VIII la Regulamentul (UE) nr. 961/2010 al Consiliului din 25 octombrie 2010 privind măsuri restrictive împotriva Iranului și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 423/2007, astfel cum a fost modificată prin Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 1245/2011 al Consiliului din 1 decembrie 2011 de punere în aplicare a Regulamentului nr. 961/2010;**
- **Decizia 2011/783;**
- **Regulamentul de punere în aplicare nr. 1245/2011;**

— anexa IX la Regulamentul (UE) nr. 267/2012 al Consiliului din 23 martie 2012 privind măsuri restrictive împotriva Iranului și de abrogare a Regulamentului nr. 961/2010.

- 2) Efectele anexei II la Decizia 2010/413, astfel cum a fost modificată prin Decizia 2010/644 și ulterior prin Decizia 2011/783, față de Bank Refah Kargaran sunt menținute până când anularea anexei IX la Regulamentul nr. 267/2012 începe să producă efecte, în măsura în care aceasta privește Bank Refah Kargaran.
- 3) Nu mai trebuie să se pronunțe asupra cererii având drept obiect declararea faptului că Decizia 2010/413 nu este aplicabilă Bank Refah Kargaran.
- 4) Respinge în rest acțiunea.
- 5) Consiliul Uniunii Europene suportă, pe lângă propriile cheltuieli de judecată, cheltuielile de judecată efectuate de Bank Refah Kargaran.
- 6) Comisia Europeană suportă propriile cheltuieli de judecată.

Pelikánová

Jürimäe

Van der Woude

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 6 septembrie 2013.

Semnături

Cuprins

Istoricul cauzei	2
Procedura și concluziile părților	4
În drept	5
Cu privire la admisibilitate	5
Cu privire la admisibilitatea cererii de anulare a actelor viitoare	5
Cu privire la admisibilitatea celui de al doilea și a celui de al treilea capăt de cerere formulate de reclamantă	5
Cu privire la adaptarea capetelor de cerere formulate de reclamantă	7
Cu privire la fond	8
Cu privire la posibilitatea reclamantei de a invoca măsurile de protecție și garanțiile aferente drepturile fundamentale	9
Cu privire la al doilea motiv, întemeiat pe încălcarea obligației de motivare, a dreptului la apărare și a dreptului la o protecție jurisdicțională efectivă	10
Cu privire la efectele în timp ale anulării	12

Cu privire la cheltuielile de judecată 13